Пам'ятайте про Україну!

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 30 Montgomery St. Jersey City, N.J. 07302
Телефони: (201) 434-0237, (201) 434-0807
з Ню Йорку (212) 227-4125
УНСоюзу: (201) 451-2200
з Ню Йорку (212) 227-5250, (212) 227-5251

РІК LXXXV. Ч. 134. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, П'ЯТНИЦЯ, 16-го ЧЕРВНЯ 1978 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, FRIDAY, JUNE 16, 1978 No. 134. VOL. LXXXV.

УКРАЇНЦІ ВЗЯЛИ УЧАСТЬ У ЦЕРЕМОНІЯЛЬНОМУ ВШАНУВАННІ „ДАВНЬОЇ СЛАВИ" В НЮ ДЖЕРЗІ

Губернатор Брендан Бирн (четвертий зліва) пер... проклямацію „Братського Тижня" представникам братських союзів в стейтовому „Парку Волі" біля статуї свободи в Ню Джерзі. Проклямацію прийняв головний предсідник УНСоюзу Йосип Лисогір (перший справа), за яким на фото видно головного секретаря Володимира Сохана і головного касира Уляну Дячук. Перша зліва — Камілія Гук-Смородська, член стейтової Ради в етнічних справах.

Джерзі Ситі. — Губернатор Ню Джерзі Брендан Бирн, мейор цього міста Томас Смит, посадники довколишніх міст, численні стейтові і повітові урядовці, представники наукових, комбатантських, жіночих, молодечих і братських установ та організацій і біля 1.000 громадян взяли участь в церемоніях відмічення „Дня Прапору" тут в середу, 14-го червня, в стейтовому „Парку Волі" біля статуї Свободи.

Тому, що кожнорічне відмічення „Дня Прапору" в дні 14-го червня збігається з „Братським Тижнем", який припадає на 12-го до 17-го червня, губ. Бирн підписав відповідну проклямацію, відмічуючи опісля в короткому слові „багатогранну мозаїку нашої країни, що її створили і дальше розбудовують ці численні імігранти, які власне біля цієї статуї вперше побачили американський прапор". Підкреслюючи важливість багатокультурности в контрасті до „пережитків перетоплюючого казана", губ. Бирн висловив признання установам і організаціям — серед них передусім братським союзам — за їхню ролю в збереженні культурних спадщин їхніх предків.

Перед своїм відлетом до Трентону, губ. Бирн передав проклямацію присутнім представникам братських союзів, в тому делегації УНСоюзу в складі: Йосип Лисогір, головний предсідник, головний секретар Володимир Сохан, головний касир Уляна Дячук і головний організатор Степан Гавриш.

В другій частині програми громадяни Джерзі Ситі, на чолі з посадником Смітом, вшанували відомого колюмніста Джіма Бішопа, уродженця цього міста. Крім ключа до міста та різних грамот і відзначень, Дж. Бішоп одержав почесний докторат від місцевого Ст. Пітерс коледжу. Церемонією надання докторату цьому визначному журналістові проводив президент коледжу, о. Віктор Янітеллі.

Після церемоній відбувся концерт музики, в програмі якого виступали оркестри стейтового коледжу в Джерзі Ситі і 388-ої армії з Форту Монмут та місцевого дівочого хору середньошкільників.

КАРТЕР І ДЕСАЇ ПІДТВЕРДЖУЮТЬ БЛИЗЬКІ ЗВ'ЯЗКИ ЗСА Й ІНДІЇ

Вашінгтон. — Під час привітальної церемонії в городі Білого Дому у вівторок, 13-го червня, індійський прем'єр Морарджі Десаї наголошував історичзв'язки між Індією та ЗСА, підкреслюючи, що обидві країни поділяють зобов'язання щодо „гідности людини і демократичного способу життя", додаючи, що обидві держави підтримують принципи свободи і світового миру.

Прем'єр Десаї, який відбуває 7-денну поїздку по ЗСА, сказав, що хоча між Індією та ЗСА існують деякі „незначні розбіжності в поглядах", то домінуючим фактором є історична приязнь, базована на принципах свободи і демократії.

Президент Картер теж наголошував близькі зв'язки між обома країнами та підкреслив факт, що в останніх виборах населення Індії „привернуло демократичну систему тій країні". Як відомо, в наслідок тих виборів Десаї прийшов до влади, перемагаючи попереднього прем'єра Індіру Ґанді, яка нав'язала ближчі зв'язки зі Совєтським Союзом і старалася обмежити демократію в Індії.

У привітальній промові президент Картер згадав, що Морарджі Десаї, разом з такими індійськими патріотами, як Магатма Ґанді і Джавагарлал Неру, змагався за незалежність Індії від Британії, додаючи, що Десаї і сьогодні піддержує ці самі принципи національної волі та свободи індивідуальної особи.

У вівторок відбулися наради прем'єра Десаї з президентом Картером і чільними членами американського уряду, під час яких обговорено справу дальшого поліпшення економічних зв'язків між Індією та ЗСА, затурбування Індії фактом, що в Афгістані до влади прийшов комуністичний режим, підтриманий Совєтським Союзом, як теж обговорено справу непорозуміння між ЗСА та Індією щодо інспекцій атомових інсталяцій на індійській території. Індійський уряд не хоче погодитися на такі інспекції.

Того вечора у Білому Домі відбувся бенкет в честь прем'єра Десаї, а в середу продовжувалися наради між ним і членами уряду ЗСА. Десаї мав відлетіти з Америки в четвер, 15-го червня. Перед прибуттям до Вашінґтону прем'єр Десаї відвідав Ню Йорк, де на спеціяльній сесії Генеральної Асамблеї Об'єднаних Націй для справ роззброєння виголосив промову, як теж відвідав Сан Франсіско.

СОВЄТСЬКА ПОЛІЦІЯ ЗААРЕШТУВАЛА АМЕРИКАНСЬКОГО БИЗНЕСМЕНА

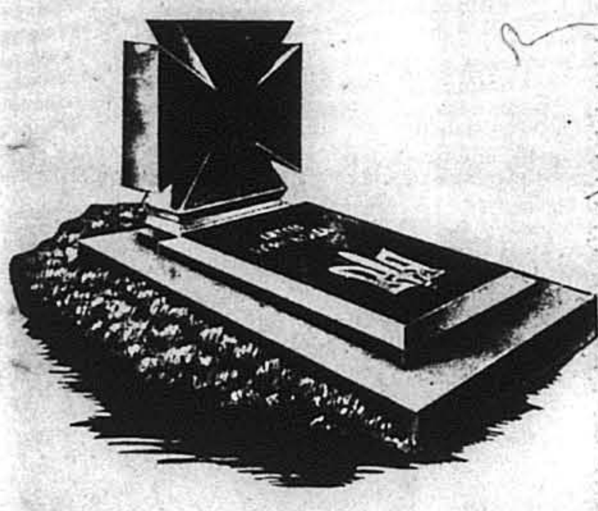
Москва. — Дейвід К. Шіплер, кореспондент „Ню Йорк Таймсу" в Совєтському Союзі, інформує, що московська поліція заарештувала на вулиці американського бизнесмена Ф. Джей Крофорда (F. Jay Krawford), закинувши йому торгівлю валютою і перевіз інших недозволених речей. Речник американської амбасади в Москві поінформував кореспондентів, що Крофорд їхав зі своєю нареченою Вірджінією Олбріш автомобілем. На червоному світлі цілий ряд поліцистів наблизились до його автомобіля, силою витягнули Крофорда з нього і, посадивши його до поліційного авта, від'їхали. Керуючий рухом поліцист наказав пані Олбріш перейняти автомобіль і продовжувати їзду у бажаному напрямку. Амбасада ЗСА в Москві вислала негайно протестну ноту до міністерства закордонних справ СССР, вказуючи на брутальну поведінку московської поліції. Випадок з Крофордом, головно методи його арешту, вказують — твердять західні дипломати — на зумисну кампанію проти громадян З'єднаних Стейтів Америки в Совєтському Союзі у висліді погіршених відносин між обома країнами і довговеденою у совєтській пресі антиамериканською пропаґандою, пов'язаною частинно з арештом двох совєтських шпигунів в Ню Джерзі. Якщо Крофорд буде поставлений перед суд, то згідно зі совєтськими кримінальними законами він може одержати 10 років в'язниці і 5 років заслання у віддалених районах СССР.

Дейвід Шіплер при тому пригадує, що шпигунська гістерія в СССР продовжується, доказом чого може послужити стаття в газеті „Известия" проти Марти Петерсон, написана відомим совєтським журналістом Юліяном Семьйоновим, який спеціялізується у писанні „шпигунських" історій, скерованих проти західніх розвідчих агенцій чи осіб. Крім того, совєтська преса на всі лади коментує виступи президента Картера і його політичного дорадника в справах крайової безпеки проф. Збіґнєва Бжезінського, які сильно критикували Москву за її вмішування у справи Африки, систематичне збільшування військової сили, продукції нової зброї, яку у великих кількостях пересилається до африканських країн, за порушення прав людини й інші аспекти совєтського поступування.

Така настанова совєтської антиамериканської пропаганди дає, очевидно, заохоту для московської поліції, а американські громадяни в СССР стають її жертвами. Наприклад, багато закордонних дипломатів думають, що совєтська поліція, зокрема КҐБ, вже давно інспірує провокаційні акти і стоїть за плечима кільканадцятьох совєтських осібняків, які ночами і днями облягають туристичні готелі, пропонуючи великі суми рублів за американські доляри, або намагаються вести чорну торгівлю різними закордонними речами. Таким чином вони дають в руки КҐБ „арґументи" проти осіб, яких поліція може опісля арештувати, якщо зайшла б для цього потреба.

Досі не відомо чому росіяни виступили проти Крофорда, який репрезентує в Совєтському Союзі велику компанію сільськогосподарських машин та яка веде досить пожвавлену торгівлю з СССР. Виглядає нелогічно — кажуть деякі західні спостерігачі, — що совєтська поліція відстрашує осіб, які репрезентують світ бизнесу. Речники компанії „Інтернешенел Гарвестер" у Чікаґо заявили, що виглядає неправдоподібним, щоб Крофорд був замішаний у будь-яку чорну торгівлю. Представник Державного департаменту назвав закиди проти Крофорда видумкою.

ТОРЖЕСТВЕННО ВШАНОВАНО ПАМ'ЯТЬ Є. КОНОВАЛЬЦЯ В РОТТЕРДАМІ

Могила полковника Євгена Коновальця в Роттердамі.

Мюнхен. — Український тижневик „Шлях Перемоги" у виданні з 11-го червня подав довший репортаж Зенона Ірчавського про торжественне вшанування в Роттердамі, Голляндія, світлої пам'яти основоположника УВО-ОУН полк. Євгена Коновальця у 40-річчя його смерти. В репортажі сказано:

Понад 600 учасників української патріотичної спільноти — радувало зокрема велике число української молоді — прибули 28 травня до Роттердаму, щоб урочисто відзначити сорокові роковини смерти великого будівничого української державности, основоположника УВО й ОУН, сл. пам. полк. Євгена Коновальця. Щоб скласти поклін великому синові України, на жалобні урочистості прибули численно українці не тільки з різних країн Західньої Европи, але також взяли участь і представники з-за океану.

Ротердамські святкування звеличили своєю участю представники українських Церков: Блаженніший Митрополит Мстислав Скрипник від УАПЦ, а від УКЦ Владика Платон Корниляк, Апостольський Екзарх для українців католиків в Німеччині — разом зі священиками.

Завдяки дбайливій підготові Ділового Комітету, до якого входили ред. С. Мудрик, д-р Я. Маковецький і мгр Іван Чорній, святкування відбулися згідно з наміченою програмою, у трьох частинах.

Академію для вшанування пам'яти полк. Є. Коновальця о 9:30 відкрив славний Візантійський хор з Утрехту, Голляндія, під диригуванням проф. д-р М. Антоновича, піснею „Прометей" (К. Стеценко), а привітальним словом від імени Об'єднання українців Голляндії (ОУГ) — д-р М. Брик. Святкову промову виголосив мгр І. Чорній, (представник ОУНз). На основі документальних даних він представив сильветку Полковника.

Голляндські „козаки" Візантійського хору до глибини душі захоплювали слухачів трьома народними піснями: „Ой, Морозе, Морозеньку", „Дума про Нечая" та „Засумуй, трембіто". Діна Марків з Англії на високому мистецькому рів-

(Закінчення на ст. 3-ій)

Панама готується до зустрічі президента Картера

Панама Ситі. — У столичному місті Панами протягом останніх кількох днів проходить гаряча підготова до прибуття сюди президента Джіммі Картера, який в п'ятницю, 16-го червня, разом з панамським президентом Омаром Торріхос Геррерою, візьме участь у спеціяльній церемонії взаємного обміну документами, які стосуються нових договорів щодо передання контролі над Панамським каналом у руки панамського уряду. Населення Панами ратифікувало ці договори шляхом референдуму, а в ЗСА акт ратифікації завершив Сенат.

З президентом Картером прибуде біля 300 американських законодавців, членів уряду і дипломатичної служби, а панамський уряд зі свого боку запросив на церемонію президентів Мехіко, Венесуелі, Колюмбії і Коста Ріки та прем'єра Ямайки.

Як відомо, в Панамі існувало невдоволення з факту, що американський Сенат до згаданих договорів додав постанову, що навіть після того, як панамський уряд у 2000-му році перебере контролю над каналом, то ЗСА матимуть право посилати свої військові частини на оборону невтральности каналу і на випадок загрози, що канал з будь-яких причин буде закритий. Хоча серед панамських урядових кіл і серед панамського загалу це невдоволення тепер вже майже зникло, то ліберальні та ліві політичні угрупування далі противляться тим договорам, твердячи, що вони залишають в руках Вашінґтону надмірні повновласті.

Критики договорів також противляться відвідинам президента Картера, бо вважають, що прибуття Президента може створити враження, що ЗСА підтримують режим Торріхоса Геррери, який прийшов до влади шляхом державного перевороту, доконаного панамськими збройними силами. Проти відвідин президента Картера і проти нових договорів гостро виступили Арнульфо Аріяс Мадрід, колишній панамський президент, уряд якого впав жертвою державного перевороту в жовтні 1968-го року, іМіґель Антоніо Берналь, лідер марксистів-троцькістів. Теперішній панамський уряд недавно дозволив обом повернутися із закордону до Панами.

Чаушеску на відвідинах у Великій Британії

Лондон, Англія. — Президент Румунії і генеральний секретар румунської Комуністичної партії Ніколаї Чаушеску прибув у вівторок, 13-го червня ц. р. до Великої Британії з офіційною візитою. Британська преса відмічує, з цього приводу, що це перший випадок, де лідер комуністичної східньоевропейської держави складає офіційну державну візиту британському народові і зустрічається з королевою Єлисаветою II, членами уряду та обох палат британського парляменту. Королева Єлисавета II в почоті своїх дорадників і членів уряду, зустріла президента Ніколаї Чаушеску і його дружину Єлену на залізничному дворці „Вікторія" і запросила гостя до королівської палати, куди вони поїхали разом вулицями Лондону, прикрашеними британськими і румунськими прапорами та під ескортою 120 кіннотчиків, які супроводили повіз королеви.

Розвідка стверджує, що Куба таки була причетна до інвазії

Вашінґтон/Гавана. — Не зважаючи на кількакратні заперечення з боку кубинського ватажка Фіделя Кастра, розвідчі чинники ЗСА, базуючись на заявах полонених катанґських партизанів і на інформаціях, що їх одержано з ряду джерел у кількох африканських країнах, у середу, 14-го червня знову заявили, що кубинські військові частини в Анґолі таки вишколювали катанґських партизанів перед їхнім нападом на південну частину Заїру в першій половині травня, як теж постачали партизанам совєтську зброю.

Кілька катанґців, які попали в заїрський полон, заявили, що кубинські вояки вишколювали їх минулого року і на початку біжучого, додаючи, що в північній частині Анґолі, яка граничить із Заїром, були розбудовані спеціяльні кубинські бази. Джерела у сусідніх країнах підтвердили ці інформації катанґських полонених.

Коментатори вказують, що найновіші інформації підтверджують, що закиди президента Джіммі Картера і членів його уряду щодо причетности Куби до інвазії на Заїр цілком правильні, хоча Кастро продовжує категорично заперечувати цю причетність.

У вівторок, 13-го червня, Кастро під час інтерв'ю з американськими журналістами твердив, що деякі дорадники Білого Дому, спеціяльно д-р Збіґнєв Бжезінські, головний дорадник для справ крайової безпеки, зумисно фальшиво інформували президента Картера про діяльність кубинців, щоб, мовляв, виправдати „інтервенцію Заходу" в справи Заїру. Згідно з твердженням Кастра, прибуття французьких і бельгійських вояків до Заїру на допомогу урядовим військам було „інтервенцією".

В Ґлен Спей відбудеться зеленосвяточне вшанування Героїв

Ґлен Спей, Н. Й. — Заходами Координаційного Комітету Українських і Українсько — Американських Комбатантських Організацій Великого Ню Йорку, в неділю, 18-го червня ц. р. (Зелені Свята) тут на оселі УРСоюзу „Верховина" відбудеться вшанування Героїв і відзначення пам'яти усіх поляглих вояків-українців. У програмі дня: год. 10 рано Торжественні Служби Божі; год. 12 — Панахида на могилі-пам'ятнику, покладання вінків представниками установ, святочні промови та дефіляда комбатантських і молодіжних організацій; год. 1-ша по полудні — спільний обід; 4-та по полудні — концерт хору „Молодої Думки". Автобус до Ґлен Спей виїде з Ню Йорку 18-го червня о год. 7:47 ранку від Українського Народного Дому. Квитки в ціні 10 долярів від особи можна набувати в „Арці" — 48 Схід 7-ма вулиця, або телефоном, покликавши на число: (212) 473 — 3550.

„Стежка до дому" — нова книжка Лесі Лисак-Тивонюк

Леся Лисак-Тивонюк

Торонто. — Тут щойно появилася з друку та поступила в продаж нова книжка відомої нашої авторки Лесі Лисак-Тивонюк „Стежка до дому". Літературну оцінку цієї чергової збірки оригінальних оповідань і нарисів пані Лисак, які цим разом становлять тяглість, подає в надрукованій на іншому місці в цьому числі рецензії проф. Володимир Барагура. Літературну редакцію книжки перевів, як одну із своїх останніх праць, померлий недавно св. п. ред. Вячеслав Давиденко, а ілюстрації виконав мистець Едвард Козак. Книжка, що появилася в чепурній твердій обкладинці, має 307 сторінок друку та вийшла у виданні самої авторки. В продажу книжка коштує, разом з пересилкою, $10.50 і її можна набути в авторки, звертаючись на адресу: Lesia Lysak-Tywoniuk, 16 N. Parade, Buffalo, N.V, 14211.

УКРАЇНСЬКА НАЦІОНАЛЬНА КІМНАТА ПРИ ПІТТСБУРЗЬКОМУ УНІВЕРСИТЕТІ

Піттсбурґ (Д-р Юрій Кишакевич). — Заходом Комітету Української Національної Кімнати при Піттсбурзькому університеті, у приміщенні університетської авдиторії в неділю дня 16-го квітня ц. р., відбувся концерт відомої співачки Ренати Бабак при музичному супроводі Ждани Кравців-Скальської. Це була перша формальна та успішна імпреза із метою придбання фондів на вивінування Української Національної Кімнати у Піттсбурзькому університеті. Цей університет — 42 поверховий хмародер ґотицького стилю, це одинока наукова інституція у світі, яка містить у своєму будинку 19 різних національних кімнат. Число студентів 36,000.

З огляду на це, що на підставі статуту лиш державні народи мали право на побудову своїх кімнат, за українською кімнатою довга історія. В кінці, точніше, 4-го квітня цього 1978-го року, університетські власті із великим признанням затвердили проєкт кімнати роботи інж. Любомира Калинича, що з огляду на специфічні вимоги відносно історичної документальности та автентичности по рік 1786-ий забрало понад два роки часу. В день імпрези університетські чинники примістили пляни Української Національної Кімнати для оглядин публіки, яка виявила велике зацікавлення та висловила багато похвальних коментарів.

У понеділок, 29-го травня заходом американських університетських кругів висвітлено на телевізорі історію національних кімнат, а у фокусі екрану стояв проєкт Української Національної Кімнати, що його представлено з відповідними поясненнями. Також на руки Комітету прийшло письмо з ґратуляціями від майора міста.

Українська Національна Кімната в Піттсбурзькому університеті. (Проєкт інж. Любомира Калинича).

Архітектура кімнати запроєктована на підставі зразків старинного дворянського житла — світлиці України. Проєктодавець

(Закінчення на ст. 4-ій)

Чотири Округи УНС радимуть цієї неділі в Джерзі Ситі

Джерзі Ситі. — З Організаційного Відділу Українського Народного Союзу інформують, що представники чотирьох довколишніх зокруг УНС: Нюарку (голова інж. Богдан Мак), Надгудзонської (голова Степан Островський), Пертамбойської (голова Михайло Захарко) та Пассейської (голова Іван Хомко) матимуть тут цієї неділі, 18-го червня, свої спільні наради, на порядку яких є звідомлення з 29-ої Конвенції, організаційні справи та, зокрема, справа спільно влаштованого цими Округами вже традиційного „Союзового Дня", що вже від кількох років є одною з більших вакаційних імпрез околиці. В нарадах, що відбудуться в приміщенні місцевого Народного Дому при 90 Фліт вулиці в год. 4-ій по полудні, візьме участь новообраний на 29-ій Конвенції головний організатор УНС п. Василь Оріховський. У зборах покликані взяти участь, разом з представниками названих Округ, урядовці та конвенційні делегати усіх понад півсітні Відділів УНС, що входять в склад цих чотирьох Округ.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian newspaper published daily except Mondays and holidays by the Ukrainian National Association, Inc., at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302.
Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.
Передплата: на рік — $30.00, на пів року — $16.00, на 3 місяці — $9.00. Для членів УНСоюзу 65 ¢ міс. За кожну зміну адреси — 25 ¢. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".
P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Помилкове становище

Чорна Африка, зокрема її південна частина, знаходиться сьогодні не тільки у племінних, але також у міждержавних війнах і систематичних конфліктах, у яких, як відомо, беруть чималу участь посторонні, позаафриканські держави, зокрема комуно-московська імперія зі своїми сателітами, яка не тільки бажає накинути свою політичну й військову домінацію країнам Африки, але передовсім здобути для себе ключеві позиції для остаточної військової розправи з країнами вільного світу.

Очевидно, совєтське замішання в Африці і кубинські інтервенції в Анголі, Етіопії, Заїрі та інших африканських країнах становлять основне джерело сьогоднішньої світової кризи. Однак це не почалося сьогодні. Хто послідовно слідкує і аналізує совєтську політику, починаючи з Другої світової війни, мусить спостерегти в ній одну й ту саму основну лінію — змаг до послаблення позицій „капіталістичного світу" і ступневе здійснення перспективного совєтського пляну поширення гегемонії у цілому світі. Тому, що під теперішню пору такої гегемонії не можна накинути західньоевропейським державам, які знаходяться під політичним протекторатом ЗСА і військовим Північно-Атлантійського Оборонного Союзу, ані З'єднаним Стейтам Америки, найбільшій господарській і військовій потузі сьогоднішнього світу, то комуно-московські імперіялісти вирішили спершу здобути впливи у так званому „третьому світі", а головно у новопосталих державах Азії і Африки, щоб таким чином здобути для себе військові бази у „заприязнених" африканських державах, з яких, у випадку більшого конфлікту зі ЗСА, можна б контролювати проїздні шляхи і спаралізувати доставу нафти, важливого сирівцю, без якого не можуть обійтися ЗСА та інші індустріяльні держави.

Усіх цих загроз чомусь не добачають не тільки закордонні мужі, але також власні політики ЗСА, а в першу чергу амбасадор Америки до Організації Об'єднаних Націй Андру Янг, який немов би намагався відвернути увагу від важливих африканських проблем. Він, як виглядає, або мало обізнаний з геополітикою, або не прив'язує до неї великої уваги, коли каже, що „небагато американців знало, де знаходиться т. зв. „Ріг Африки", аж поки там не появилися кубинські вояки, які піднесли не тільки температуру в світі, але і ціну кільком тисячам миль піщаного, мало заселеного терену, який через ніч набрав стратегічного значення." Цим амбасадор ЗСА до ОН немов би висмівав тих політиків і військовиків, які бажали звернути увагу своїм урядам на загрозливу ситуацію на Африканському Розі, хоч знає, що комуно-совєтським імперіялістам і їхнім кубинським спомагачам йшлося про морські шляхи, якими пливуть до ЗСА нафтові цистерни з Савдійської Арабії, а може навіть про самі джерела нафти, а не про „піщані милі". Крім того, Етіопія посідає хоч малі й недостатньо розбудовані, але стратегічно важливі порти, з яких можна успішно заблькувати один з головних морських шляхів між ЗСА і Европою.

Все це було враховане в плянах Москви, коли вона рішилася вислати до Етіопії зброю на суму понад мільярд долярів. Велика шкода, що деякі західні політичні діячі не добачають правдивих причин совєтської заанґажованости в Африці, ба навіть намагаються їх закривати чи оправдувати, мовляв, кубинська присутність в Африці спричиняється до „стабільности" тамошньої ситуації. Така тактика — це повернення до старших опортуністачних шляхів Заходу. Вона, без сумніву, помилкова і такі виступи, про які тут мова, треба категорично засуджувати.

Треба ще почекати

Минулого тижня провід Міжнародної Організації Праці (МОП) закликав Америку відновити членство у тій спеціяльній агенції Об'єднаних Націй, до якої ЗСА належали від 1934-го року, тобто ще за існування Ліґи Націй, аж до листопада 1977-го року.

Рішення уряду президента Джіммі Картера відтягнути членство Америки з МОП було тоді правильне і досі не наступили жадні зміни, які могли б вплинути на зміну того рішення та повернення ЗСА до тієї організації.

Міжнародна Організація Праці за головне своє завдання має вивчати і поліпшувати умови життя і праці в усіх країнах світу. Однак, протягом останніх кількох років МОП більше займається політичними справами, схвалює суто політичні резолюції проти Ізраїля та інших демократичних держав, але цілком оминає будь-яку критику комуністичних країн, чи держав „третього світу". Це подвійне мирило застосовує МОП також в ділянці робітничих справ, бо часто критикує умови праці в державах вільного світу, але „не добачає" жахливих умов в комуністичних країнах і державах „третього світу". Такий однобічний підхід спричинений тим, що в МОП домінують делеґації комуністичних і економічно недорозвинених країн.

За прикладами не треба довго шукати. У червні 1977-го року, тобто під час річних нарад тієї організації, не зважаючи на гострі протести ЗСА і держав Західньої Европи, Міжнародна Організація Праці відмовилася розглядати звіт, який засуджував умови праці в Совєтському Союзі та в кількох економічно недорозвинених країнах.

Ті річні наради МОП остаточно переконали уряд президента Картера та впливову робітничу організацію, Американську Федерацію Праці — Конґрес Індустріяльних Організацій (АФП-КІО), що для ЗСА найкраще виступити з тієї спеціяльної агенції Об'єднаних Націй. Білий Дім і провід АФП-КІО надіялися, що виступ Америки, яка кожного року передавала тій агенції 20 мільйонів долярів, тобто одну четвертину бюджету МОП, переконає решту членів тієї організації займатися суто робітничими справами, замість політичними.

Проте, надмірна „політизація" Міжнародної Організації Праці — це не єдина причина, чому Америка виступила з неї. Згідно з підставовим принципом цієї агенції Об'єднаних Націй, в делеґації всіх членів-держав мають бути включені представники урядів, незалежних робітничих спілок і незалежних організацій підприємців-працедавців. Але в комуністичних державах, зокрема в Совєтському Союзі, нема ні незалежних профспілок, ані незалежних підприємців, бо уряд є єдиним працедавцем і в той самий час уряд вповні контролює робітничі спілки. Отже, всі совєтські чи інші комуністичні делеґати в МОП — це речники урядів, а не робітників чи підприємців.

Америка готова повернутися до Міжнародної Організації Праці, але під умовою, що МОП перестане займатися політичними справами, а зосереджуватиме свою діяльність на поліпшенні умов життя та праці в усіх країнах світу. Як сказано, з уваги на те, що покищо не наступили жадні зміни, ЗСА не повинні відновляти свого членства в тій агенції Об'єднаних Націй.

Пастор Олекса Гарбузюк

ВСТАНЕ УКРАЇНА...

(Із Слова під час Днів Української Спадщини в Чікаго з приводу 45-ої річниці Великого голоду в Україні)

I

...Людина створена Богом вільною і є вільною навіть тоді, як вона родиться в кайданах. Вона бажає скинути з себе кайдани рабства, визволитися з неволі. Вона в єстві своєму відчуває, що той, хто не бореться за волю, недостойний того, щоб бути вільним. Героїзмом боротьби за волю особливо відзначається Український Народ. У цій святій боротьбі він поніс і великі втрати.

Цього року минає 45 років від часу Великого голоду в Україні, штучно створеного комуністами для винищення українського народу. За ці роки появилася велика література, яка цей голод, його причини і наслідки висвітлила.

Тепер докладно доведено, що:

1) великий голод на українських землях був створений штучно, цебто не природними умовинами, як недорід, посуха тощо, але з наказу комуністичної московської влади;

2) голод цей був явно скерований проти українського народу, бо створений був тільки в місяцях скупчення українців, отже — в Україні, на Кубані, на середньому Поволжю та на Дону, цебто якраз там, де українці становили переважаючу більшість населення;

3) у тих місцевостях, де разом із українцями мешкали й інші етнічні групи, на північних і східніх кордонах, і в містах, де населення було мішане (Харків, Одеса тощо), де загроза голоду існувала й для інших народів (переважно росіян), влада запобігала голодові додатковим підготованням населення за картками, або так званим „комерческим хлебом";

4) голоду в самій Росії не було; у той час, коли українці вмирали з голоду і в Україні були часті випадки людожерства, в Росії український хліб продавався на вільному ринкові в довільній кількості;

5) українці, щоб рятувати своє життя, вступали до колгоспів або йшли до фабрик і заводів у містах із мішаним українсько - російським населенням, але це було доступне тільки для так званих „бідняків", цебто бідних селян;

6) селяни, які мали до „розкуркулення" більші господарства і відмовилися йти до колгоспів, мусили тікати в Росію, перемінювати прізвища на російські і так рятуватися від голоду; і

7) на місце мільйонів загинулих від голоду, або втікачів українців з України, в Україну були переселені мільйони росіян, які займали провідні місця в установах, підприємствах, наукових інституціях тощо, і вони русифікували Україну.

Метою цього штучного голоду було:

1) знищити дощенту український патріотизм;

2) примусити українське населення вступати до колгоспів;

3) примусити український нарід відмовитися від віри в Живого Бога, християнства і релігії; і

4) винищенням українського населення створити в Україні місце для росіян і таким чином вбити в душах українського народу духа волі, самостійности, незалежности України і виходу її з Союзу Совєтських Соціялістичних Республік, створити „нову совєтську людину", раба, над яким панувала б Москва.

На 20-му з'їзді комуністичної партії Нікіта Хрущов ствердив перед усім світом той страшний факт, що Сталін, не знищивши опору українського народу голодом, створив інший демонський плян: він вирішив був виселити всіх українців з України на Сибір. Хрущов признався, що цей плян не був виконаний тільки тому, бо українців було забагато тоді — аж понад сорок мільйонів.

Сьогодні, коли ми з усім українським народом згадуємо цей злочин Москви, цей страшний голод, під час якого, за признанням самої совєтської влади, знищено понад сім мільйонів нашого народу, не рахуючи буквально мільйонів засланих, замучених на каторгах, у в'язницях тощо, то чинимо це тільки з однією метою, щоб показати цілому світові до чого доводить безбожжя, атеїзм, відступництво від Бога Живого, невір'я, соціялізм і комунізм із його порожніми, фальшивими і лицемірними гаслами про „рівність і братерство", щоб попередити вільний світ перед небезпекою і загрозою комунізму, бо комунізм — це не соціяльний устрій, а дияволовладдя, тиранія в найгіршому значенні цього слова. Ми бажаємо підкреслити, що за великий голод в Україні 45 років тому винна тільки (так, тільки!) безбожна московська влада на чолі з тодішнім ватажком-диктатором Сталіном, його помічниками — Хрущовим і теперішнім ватажком Брежнєвим. Обвинувачувати ввесь російський народ за голод в Україні і його наслідки було б так само несправедливо, як обвинувачувати, скажімо, ввесь німецький народ за звірства нацистської влади на чолі з Гітлером, вдіяні над жидами, українцями, білорусами та іншими слов'янськими народами. Ми повинні молитися, щоб зникло безбожжя і комунізм серед усіх народів, щоб люди пізнали Бога, як Автора свободи, навернулись до Нього і визнали Його над царями і Господа над панами!...

(Продовження буде)

ДО СПРАВИ БЮСТУ Т. ШЕВЧЕНКА В ПАРИЖІ

На прохання зацікавлених осіб подаємо наступні інформації про справу бюсту Т. Шевченка в Парижі.

Бюст цей мав бути поставлений у міському сквері, що знаходиться біля української католицької церкви, катедрального храму св. Володимира Великого, і через який заходиться до приміщень парафії. Стараннями української громади в Парижі, а саме, загальногромадського Шевченківського комітету (голова д-р А. Вирста) цей сквер найменовано сквером Тараса Шевченка 29-го березня 1969 р.

Вкоротці після цього (точної дати ми не отримали) Шевченківський комітет поробив заходи, щоб українці могли поставити у сквері бюст Т. Шевченка роботи відомого скульптора О. Архипенка. Але дещо пізніше заскочена успіхом української громади в названні скверу совєтська амбасада внесла прохання, щоб там був поставлений бюст проєкту українського совєтського скульптора М. Лисенка. Ця справа залишилася невирішеною протягом років.

Минулого року переведено значну реформу управління міста Парижу. На новостворений пост мера міста обрано Жака Шірака, бувшого прем'єр-міністра. Правдоподібно, совєтська амбасада поновила свої заходи у мера міста; як говорять, під час свого побуту в Парижі Брежнєв мав про це особисто говорити з Ж. Шіраком.

Українці довідалися про поставлення бюсту совєтською амбасадою зовсім несподівано, дня 17 травня 1978 р. Два дні пізніше бюст уже був поставлений і залишений під охороною поліції до відкриття, що мало відбутися кілька днів пізніше.

Українська громада негайно зареґувала. Українське Академічне Товариство (д-р А. Вирста і д-р К. Митрович) і Українська Студентська Громада (Б. Митрович і Л. Миколенко) звернулися до мера з протестом і проханням відкликати поставлення і відкриття совєтського пам'ятника. Але вже було, очевидно, запізно, місто не могло нічого відкликати, тим більше, що уміжчасі бюст вже поставлено.

Питання заходів з українського боку було обговорено на засіданні Українського Центрального Громадського Комітету 20-го травня. Було рішено написати листа до Президента Республіки і обговорено форму маніфестації під час відкриття.

В листі до президента Жіскар д'Естена з 21 травня Управа УЦГКФ подала історію названня скверу і вказала на заходи українців в справі бюсту, які були пороблені раніше, ніж заходи совєтської амбасади. Але дозвіл отримала не українська громада, а совєтська амбасада. У листі дальше сказане, що совєтська влада ув'язнює і вивозить за межі України спадкоємців ідей Т. Шевченка, в тому й оборонців гельсінкських угод; вона внеможливлює всякими переслідуваннями і регляментаціями шанування Шевченка в Україні, цензурує і пояснює в протилежному змислі його твори. І тоді, як в Києві та в інших містах України вона забороняє спонтанні і вільні маніфестації біля пам'ятників Т. Шевченка, в Парижі (за дозволом властей) вона ставить йому бюст.

Складаючи гострий протест проти дозволу, УЦ ГКФ звернув у своєму листі увагу також на те, що бюст поставлено напроти дверей української парафії, що належить якраз до тієї ж Української Католицької Церкви, яку совєтська влада втопила в крові, зліквідувала та Патріярх якої, який залишився єдиний в живих з цілої ієрархії, був звільнений після 18-річного ув'язнення.

Врешті, в листі УЦГКФ, що його підписали інж. О. Мельникович (голова) і д-р В. Косик (ген. секретар), сказано, що для совєтської влади поставлення пам'ятника Т. Шевченка в Парижі має політичне значення: вона хотіла показати, що французькі власті дають першенство Москві, а не українській спільноті у Франції (навіть якщо вона складається у великій мірі з громадян, які голосують і причиняються до розвитку Франції) та що совєтський режим такий „гуманний" і „добрий", що подумав спорудити пам'ятник українському поетові в Парижі. З усіх цих причин, говорилося дальше в листі УЦГКФ, в очах українців поставлення совєтського пам'ятника в Парижі має характер політичної провокації.

Лист завезено до бюра Президента в понеділок, 22 травня. Копію листа передано також прем'єр-міністрові, міністрові закордонних справ і мерові міста. Президент Жіскар д'Естен відповів 25 травня, день після відкриття, що він нічого не знав про цілу справу, яка, зрештою, належала до компетенції міста Парижу, та що українські вимоги бюро президента передало відповідним урядовим чинникам.

Дня 22 травня вранці українську делеґацію, зложену з членів Управи УЦ ГКФ і Шевченківського комітету (д-р В. Косик, д-р А. Вирста, д-р А. Жуковський, до яких долучився Л. Плющ) прийняв в управі міста заступник шефа кабінету Ж. Шірака, Ж.-П. Дюжані. Він заявив, що нова управа міста нічого не знала про українське прохання та що відкликати відкриття вже неможливо. Але мер міста готовий піти на руку українцям в той спосіб, що позволяє маніфестацію проти совєтського відкриття, а представники міської

(Закінчення на стор. 3-ій)

Михайло Островерха

ІВАН КУЧМАК

(17 червня 1899 — 12 травня 1977)

Рання весна 1919 рік.

Фронт.

Наш відтинок — Підволочиська й околиці над Збручем — мав назву Група „Схід", якою командував отаман Альойз Ляєр. Наше постійне завдання, очевидно і з боями, охорона й оборона залізничного моста над річкою Збручем, що лучив Підволочиська з Волочиськами, та охорона й оборона дерев'яного моста на Староміщині; а при тім і стежі в околиці. Большевики постійно наважувалися підходити до наших становищ і постійно були ми готові до відсічі.

От, там, на Заднишівці, передмістю Підволочиськ, зустрів я хорунжого Івана Кучмака: струнка постать, усміхнені очі, погідне обличчя, постава сміливого вояка. Часто зустрічатися нам — не було змоги. Раз-у-раз наша гармата, що, гідно замаскована, стояла на горбі на краю хат Заднишівки, давала вогню по московській панцерці, що наближалася до залізничного моста.

Там, у Заднишівці, й народився Іван Кучмак, там він і оборонив її перед москвином.

У бою зустрілися ми серед розлогих піль, на захід від села Мишковичі. А був це великий бій за Березовицю Велику — вхід до Тернополя. Там уночі, з 10 на 11 червня 1919, великий боєвик отаман Кирило Карась, командант гарматнього полку 10-ої Бригади УГА, гарматнім барабанним вогнем викурив поляків із цементованих — іще австрійських — окопів.

Та частіше бачилися ми з Іваном Кучмаком і ближче пізналися у селі Стара Гута, на Поділлі, в Україні, де наша Бригада, перейшовши Збруч, уперше стояла на відпочинку. Здибалися ми обидва в старшинській харчівні. Іван Кучмак зацікавив мене своїм невеличким записником.

— Що ти записуєш у ньому?..

А він відкриває мені тайни сторінок цього записника: скіци, нариси портретів, краєвидів, є й наш курінний Михайло Дацко і його адютант Віктор Стрільчик, є й поручник Іван Балешта, — що то вривався із своєю батерією гармат у нашу першу лінію при здобуванні Тернополя і картачами чистив поляків, — є й поручник Іван Костюк, і четар Федір Мучій із своєю борідкою. І так увесь час, коли була нагода, що не було бою, Іван Кучмак робив такі нариси товаришів, краєвидів, інколи й — на потіху всім — карикатури. Схопив він до цього рисівника гарну дерев'яну церкву в селі Зарубинці і чудову дерев'яну запорожського стилю церкву в Брусилові.

Ще пригадую собі Івана Кучмака коли наш третій курінь Михайла Дацка вирушив із м. Ходорків у напрямі м. Корнин, наближаючися до Києва. Переходили ми велике село, — назви, нажаль, не пригадую собі — положене в розлогій балці; ліворуч на пагірку пишалася гарна, старо-українського стилю хата. Хтось із поміж нас кинув: „Це хата Тадея Рильського!" Ми припинили спів. Іван Кучмак, ідучи в поході ж, зауважив: „Яка шкода, що не можна схопити нарисом цю історичну хату!" І, не зупинившися, подалися ми дальше, співаючи, а Іван Кучмак грімко басуючи, мав бо він соковитий, дзвінкий бас-баритон.

Ще раз, і востаннє як боєвики, зійшлися ми з Іваном Кучмаком, коли наша славна УГА та була вже — по нерозумі — ЧУГА, в Тульчині, а властиво в с. Нестерварці. Там перебував я на видужуванні після тифів, сипного і двох поворотних. Наша 10-та Бригада, а тоді, після великих втрат убитими, раненими, й кісьби поворотного та сипного тифу, з Бригади залишився тільки полк, і ось, цей 10-ий полк переходив на фронт проти поляків та зупинився на короткий постій у Нестерварці. Щасливий, що побачуся з товаришами спільної долі, пригнався я до штабу полку привітатися. Багато друзів уже не було в живих. Побачивши Ів. Кучмака, одно з перших питань було: „Записник, маєш?" „Чудом ізберіг я його!" І тоді, на моє зворушення, що знову побачився я з друзями, що вже йду з ними в дальшу мандрівку воєнних пригод і негод, курінний Михайло Дацко та Іван Кучмак довірочно порадили мені: „Як лиш можеш, то сиди тут і не рипайся нікуди, а далі... побачиш". І за недовгий час побачив я: майже всі останки УГА, при надхненні демократа Юзефа Пілсудського, союзника Симона Петлюри, опинилися в польських таборах полонених Домбя, Ланцута і Тухолі.

На добре й на довше зустрівся я з Іваном Кучмаком щойно в червні 1949 у Бабилоні, Н. Й. Радість безмірна! Блиснули в пам'яті боєві спогади, друзі, місця! І знову виринуло питання: „А записник, маєш?" „Ляхи забрали в мене, у Тухолі..."

Тоді довідався я, що Іван Кучмак, вийшовши з табору полонених, студіював у Академії Мистецтв у Кракові, що малював церкви в Галичині, що в 1926 році, аби позбутися напастей і „опіки" польської поліції, удається йому разом із дружиною Оксаною дістатися до Канади, а в 1936 році вони переселюються до ЗСА. І тут, працюючи на хліб насущний, усією своєю істотою віддається мистецтву. Він малює й декорує дванадцять церков у деяких місцевостях Америки. Але основою його мистецької творчости, душею цієї твор-

(Закінчення на ст. 4-ій)

Володимир Барагура

ТУГА ЗА МОЛОДІСТЮ Й ЗА РІДНИМ ПОРОГОМ

„Верни мені мою молодість"!
Й. В. Гете „Фавст"

О, місто весняних літ!
Чи треба тобі ще питати?
Хто вийшов без серця у світ,
Не може його не шукати!
Зайшли ми в далекі світи
Туди по скитальській дорозі,
Та серце лишилось, де ти —
На рідні́м порозі.

Р. Завадович „Зборів"

Леся Лисак-Тивонюк „Стежка до дому", Торонто 1978. Сторінок 307. Літературна редакція Вячеслава Давиденка, ілюстрації Едварда Козака.

Хочете бодай на хвилину відірватися від сірих буднів, від гнітучої теперішности, від монотонії щоденного життя? Вимкніть телевізор і радіоприймач, спустіть віконні заслони, засвітіть настільну лямпу під абажуром у кутку кімнати, створіть інтимну, романтично-сантиментальну, оповиту легкою мелянхолією й сповнену погідного настрою атмосферу й у хатньому затишку візьміть у руки нову збірку Лесі Лисак-Тивонюк та станьте разом із авторкою на „Стежку до дому", яка заведе вас із чужини в рідні сторони й одночасно в чарівну країну вашого дитинства, юности й молодости. У розповідках Лесі Лисак побачите самих себе, а перед вашими очима, мов живі, стануть вкриті патиною забуття образи з вашої молодости й картини з життя в рідному краю в повній їх красі й величі.

Зацитовані на початку рецензії мотта — туга за молодістю й рідними порогами лягли в основу ґенези цієї збірки. Це й є провідні мотиви, які проходять через всі оповідання збірки. І хоч кожне з них, це окрема для себе, завершена одиниця, все ж таки вони, наче окремі кільця ланцюга, пов'язані в одну естетично-ідейну і літературно-мистецьку цілість.

У вступному оповіданні („Школа на перехресті доріг") авторка згадує, що „пише про рідну землю, про батьківщину так, щоб ті, що там народилися й виростали, могли її ще раз побачити." В іншому місці письменниця згадує: „Кожна людина повинна мати свій дім. А коли, опинившись на чужині, його втратить, намагається бодай відшукати стежку до нього, там, де пізнала красу життя".

Властиво в збірці дві стежки — одна до рідного краю, до вужчої батьківщини Галичини, до околиць Зборова, до Золочева й Перемишля, друга — в чарівно-казковий світ юности, у „те прекрасне, що його звуть дитинством". Обидві стежки то біжать паралельно, то сходяться.

Любов авторки до рідного проявляється не в фразеології, декляматорстві, дешевій патріотиці, пустомельстві, а в невтишимій тузі до позитивів національної душі, в непоборній тязі до джерел і коренів духових вартостей народу, що базуються на національних і християнських первнях та проявляються в самобутніх формах, стилі, світогляді і життьовій філософії.

В оповіданнях Лесі Лисак не тільки романтично-сантиментальні нотки й ілюзії, але багато фактично-пізнавального матеріялу з побуту й духової культури, ментальности, світогляду й життьової настанови українства в різних його прошарках, зокрема селянства, маломістечкового міщанства й сільської та міської інтеліґенції.

В архітектоніці своєї збірки авторка послуговується оригінальним мистецько-літературним засобом — свою розповідь снує в формі обміну думками й поглядами зі співрозмовницею Ренею, що є персоніфікацією дитинства й молодости самої авторки. Реня — ця уявна ніжна, тендітна істота з золотистими кучериками, з-під яких інколи показуються „цапині ріжки" дитячої пустотливости, химерности, непослуху, впертости — це сама авторка, що з автопсії знає всі описані в збірці події, переживання, міркування над життєво-філософськими питаннями.

Треба підкреслити незвичайну гнучкість, здібність і легкість авторки в млі ока перевтілюватися з дорослої людини в дитину й навпаки, а інколи бути в обох ролях одночасно — поринати в дитинство й у той же момент вистукувати пережите на писальній машинці. Бути одночасно дитиною й дорослою людиною — штука неабияка. Це межує зі здібністю сценічного, чи фільмового актора перевтілюватися в персонаж, який має відтворити, переставши бути собою. Леся має цю обдарованість позитивного психічного розщеплення на дві особовості. „У дорослої людини — пише авторка — завжди залишається щось дитяче, щось безпосереднє, непідфальшоване, сердечне. Те, що гарне, ніколи не перестане існувати. А кожна дорога дитинства — гарна. І тому так любимо згадувати часи дитинства, бо в ньому неповторний чар".

Обмін думками й поглядами з уявною співбесідницею Ренею дає авторці змогу відбігати від сюжету й акції у дигресії на тему актуальних питань і порівнювати їх з проблемами минулого. Одначе ці дигресії ніяк не розривають одности й не порушують конструкційної архітектоніки суцільности твору, бо вони органічно виростають із дії і вплітаються в неї. Порівняння минулого з сучасним дають змогу авторці робити евалюацію проблем, а ця оцінка виходить у користь минулого. Авторка порушує такі проблеми, як значення дисципліни, неґативний вплив перебільшеного добробуту, моральні вартості, релігійність, атеїзм чи індиферентність, взаємини в родині, зокрема питання „батьки-діти", протиставлення проблеми ідеалізм-матеріялізм, почуття естетики, рівновага духа й опанованість, здоровий патріотизм, вагу самопожертви тощо. Ці дигресії далекі від прямого дидактизму, моралізаторства. Вони подані дискретно у літературно-мистецькій формі.

Твір Лесі відзначається оптимізмом: „Життя треба брати таким, яким воно є. У прекрасних моментах не думається про смуток. Кожна людина шукає радости." Інший позитив твору, це шукання мистецтва, краси, гармонії в житті: „Життя може бути прегарним.

(Закінчення на ст. 4-ій)

У СПРАВІ „ІСТОРІЇ УКРАЇНСЬКОГО МИСТЕЦТВА В ІЛЮСТРАЦІЯХ"

автор К. Шонк-Русич

Подаю декілька листів передплатників на „Історію українського мистецтва в ілюстраціях" та жертводавців, що дали змогу побільшити тираж книги. Буде видруковано 16 сторінок в багатьох кольорах та 32 сторінки у двох кольорах. Прізвища жертводавців буде поміщено на окремій сторінці „Жертводавці та меценати".

Лист Союз Українок Канади, від 13-го травня 1978 р.

В прилозі залучаємо нашу скромну пожертву 100 дол. на видання Вашої праці „Історія українського мистецтва в ілюстраціях". Бажаємо, щоб у скорому часі книжка появилась між нами! А. Ш.-Р. та С. П.

Лист отця Зенона Хоркавого, Австралія, від 5.22.78

Христос Воскрес!

Висилаю чек (35 дол.) на придбання книжки „Історії українського мистецтва в ілюстраціях."

Гратулюю Вам з цим цінним виданням, бо таких книжок нам дуже потрібно для поглиблення знання про наше мистецтво. Бажаю Вам дальших успіхів у ділянці видавництва.

Щиро здоровлю і остаюсь з пошаною і християнським привітом в Христі відданий. о. З. Хоркавий

Лист Лесі Стадниченко, Абінґтон, Пенс., 5.28.78

Дорогий пане Шонк!

З великою приємністю я прочитала Вашу статтю про мистецтво древньої України у торонтівських „Нових днях", але думаю, що Ваша нова книжка буде не менш цікава. Вважаю, що поява цієї книжки на нашому книжковому ринку є дуже корисна і потрібна. Висилаю на передплату 35 дол. Бажаю успіхів! З пошаною Л. С.

Лист Івана Сидорчука, Чікаґо, 5.18.78

Знаю Вас ще з часів перебування в Чікаґо. Зберігаю Вами редагований журнал „Дніпро", ґумористичний „Реп'ях" та книжку „Ред Марґ". Висилаю 200 дол. на видання „Історії українського мистецтва" та прошу прислати мені два примірники „Історії укр. мистецтва". Прошу поздоровити свою пані Олю і синочка. Ваш І. С.

Цим хочу дати відповідь через пресу на ті запитання, які я дістав листовно. Будуть поміщенні матеріяли про техніку писанок та матеріяли з орнаментики, як у вишивці так і килимарстві. **Про англомовне видання цієї історії?** Вже робляться заходи щодо перекладу „Історії українського мистецтва" на англійську мову. Переклад буде в скороченому плані, з тим самим змістом і не скорше двох років. Ті передплатники, які зголосили свою передплату на „Історію українського мистецтва в ілюстраціях" дістануть свої книжки в липні-серпні ц. р. Теперішня ціна 35 дол. за книжку залишається до 1-го липня 1978 р., а після 1-го липня ціна в продажі буде 55 дол.

Що до передплатників канадійців, то лише приймаю поштовий моні ордер в американській валюті 35 д., або 45 дол. в канадійській. Хто бажає автограф, прошу зазначити в листі.

Чеки писати: K. Szonk
Norm Enamel Art Gallery
13 E. 7th St.
New York, N. Y. 10003

В РОТТЕРДАМІ...

(Закінчення зі ст. 1-ої)

ні продеклямувала вірш „Пісня про смерть" Струтинського. Віртуозний скрипаль з Парижу д-р Аристид Вирста, у супроводі піяністки Кобі Спіхт, виконав „Поему" і „Елегію для скрипки й фортепіяна". Відома співачка Світлана Микитчак-Дубровська з великим чуттям і гарним голосом заспівала „Ні, не співай пісень веселих", „Виростеш, мій сину" і „Нагадай, бандуро". Третій раз виступив Візантійський хор, щоб виконати пісні „Журавлі", „Забіліли сніги", та „Закувала".

Українським славнем закінчено святкову академію. О год. 12-ій почалася Архиєрейська Служба Божа. Правили Владики Платон Корниляк у співслуженні о. крилошанина С. Дмитришина з Німеччини та о. диякона К. Гайдамахи з Бельгії. На почесному місці асистували Первоієрарх УАПЦ Блаженніший Митрополит Мстислав і о. протопресвітер П. Дубицький з Німеччини. По св. Літургії ієрархи і духовенство обох віровизнань відправили спільно панахиду.

Підготовляючи святкування в Роттердамі, Діловий комітет просив Святішого Патріярха Йосифа про благословення і рівнож висловив прохання, щоб Патріярх звеличив ці святкування своєю присутністю в Роттердамі. Їх Святість Патріярх Йосиф поблагословив святкування і, тому, що не мав змоги особисто брати участь у святкуваннях, просив Владику Платона Корниляка його заступити в Роттердамі.

Урочистість Архиєрейської Служби Божої збагатив своїм прекрасним церковним співом Візантійський хор з Утрехту, а про великі заслуги полк. Є. Коновальця та його послідовників борців за добро української Церкви і народу, нагадував у своїй глибокій релігійно-патріотичній проповіді Кир Платон.

Чудова соняшна погода стояла надворі, коли учасники святкувань прибули о 16-ій год. на роттердамський цвинтар, де поховано полк. Є. Коновальця. Біля каплиці, що при вході цвинтаря, формується многолюдний похід, на чолі якого йшли духовенство обох віровизнань, десятки прапороносців різних українських організацій, зокрема молодечих, представники громадських організацій і установ, делегати Організацій Українських Націоналістів — прикро, що аж трьох організацій, бо Полковник — основоположник, який загинув на фронті боротьби, напевно не допустив би до такого розбиття сил. Десятки вінків різних організацій із майже цілого вільного світу свідчили не тільки про вічну пам'ять, але й про безсмертність ідеї Полковника.

На могилі сл. пам. Є. Коновальця Блаженніший Митрополит Мстислав, у співслуженні Владики Платона і духовенства обох Церков, відправив панахиду. У нагробному слові Владика Мстислав представив постать Полковника як героїчний приклад патріотизму, жертвенности і передусім соборности і закликав до національної єдности українських самостійних сил, до якої Полковник ціле своє життя змагав і без якої наша перемога не можлива.

Над могилою промовляли ще проф. д-р Д. Квітковський, голова ПУН-у, навів прекрасні зразки геройства і жертвенности цілої одної ґенерації українців, яка рушила на заклик великого Полковника у вир революційного змагу за визволення України. Він згадав геройські чини Карпатських Січовиків, учасників Похідних груп ОУН і невмирущих героїв всенародної визвольної боротьби УПА, які всі здійснювали Полковникові заповіти. Голова ПУН-у закінчив заявою, що він твердо стоятиме на незмінних засадах мобілізації всіх здорових сил нації, щоб солідарно зміцнювати визвольну боротьбу.

Проф. д-р Г. Васькович промовляв від революційної ОУН. Він насвітив заслуги полк. Є. Коновальця для української нації і накреслив нинішні завдання, які випливають із сорокової річниці смерти Полковника.

Від імени української молоді зложив салют голова ЦУ СУМ мґр О. Коваль. Він промовив не лише заяву від молоді про вірність ідеям полк. Є. Коновальця, але передав прапор СУМ від імени старшого покоління у руки молодшого, передаючи так в символічний спосіб естафету боротьби. Цей урочистий акт поблагословили оба наші Владики...

СВЯТОЧНИЙ ВЕЧІР В ІРВІНҐТОНІ

Ірвінґтон, Н. Дж. Заходами Організації Українського Визвольного Фронту, тут в суботу, 24-го червня ц. р. о год. 7:30 вечором в Українському Народному Домі при 140 Проспект евеню відбудеться Святочний Вечір з доповіддю і мистецькою програмою для відмічення Акту відновлення української державности в дні 30-го червня 1941 року.

ДО СПРАВИ БЮСТУ...

(Закінчення зі стор. 2-ої)

управи прилучаться — тепер чи пізніше — до ініціятиви, зв'язаної з бюстом, з українського боку. Від імені міста на відкритті бюсту буде не мер, а радник і посол до парляменту Фредерік-Дюпон (зрештою відомий антикомуніст) і тим значення самого відкриття буде применшене. Крім цього, будуть пороблені заходи, щоб преса не надала совєтській імпрезі розголосу.

До речі, у наслідок цього французькі власті не дозволили пресовій агенції АФП передати тексти виголошених під час відслонення бюсту промов.

Ж.-П. Дюжані висловив теж надію, що вага відслонення бюсту буде зменшена тим, що, якщо не буде присутнім мер міста, з совєтського боку не прийде амбасадор, згідно з протоколом.

Але відкриттю, яке відбулося в середу, 24 травня 1978 р., з совєтського боку надано великого значення.

Півгодини перед відкриттям в храмі св. Володимира зібралося багато українців обох віровизнань, бо ще в неділю, 21 травня о. шамб. М. Левенець заповів, що на знак протесту відбудеться перед відкриттям молебень у намірениі переслідуваних в Україні й українського народу. Про молебень українці поінформували теж Управу міста. Тому на нього прийшли представники міста: депутат Фредерік-Дюпон і радник Бійо. Їх привітав офіційно о. шамб. Левенець, парох та архиєпископ УАПЦ Владика Орест.

Ще перед молебнем розпочалася українська маніфестація на бульварі біля скверу. Українська молодь і гурт громадян з синьо-жовтими прапорами і транспарантами голосно маніфестували, але їх поліція негайно відсунула досить далеко від скверу, щоб їхніх вигуків не було чути під час церемонії відкриття, і опісля ізолювала. Десятки інших українців, які вийшли з церкви, також віддалено від скверу в бік інших вулиць.

Відкриття розпочалося о годині 11:30. З совєтського боку в ньому взяли участь амбасадор Червоненко, представник Товариства культурних зв'язків з українцями за кордоном Оснах, група співаків в Україні і двадцять п'ятеро дітей совєтської школи при амбасаді. Першим промовляв представник міста, депутат Фредерік- Дюпон, який говорив про значення й ідеї Т. Шевченка. Опісля виступив амбасадор Червоненко з політичною промовою, в якій, між іншим, пригадав добрі відносини між Францією й СССР. Він говорив по-російськи. Після промови Оснаха, який говорив по-українськи, відслонено бюст, а група співаків відспівала „Як умру". Діти совєтських урядовців амбасади (в тому і французів) склали квіти. Між присутніми гостями було багато членів совєтської амбасади і французів з Т-ва „Франція-СССР".

Вже тоді було видно, що відкриття призначене зокрема для пропаґандивного політичного вжитку серед українців в Україні й на еміґрації.

Відкриття відбулося під охороною соток поліції й жандармерії. Після закінчення відкриття комендант операції відмовився забрати поліцію і жандармерію, вимагаючи, щоб українські маніфестанти розійшлися і погрожуючи притриманням усіх для „перевірення документів". Врешті, на поновні прохання представника УЦГКФ, усі поліційні відділи забрано і залишено лише невеличкий відділ перед входом до скверу.

В наслідок цього українські маніфестанти могли оформитися в похід. З прапорами і транспарантами вони перейшли повільним походом вздовж бульвару Сен-Жермен і затрималися перед самим сквером, де демонстративно закінчили свою маніфестацію співом національного гимну і молитвою „Боже Великий". Ввечері, з нагоди відкриття, совєтська амбасада влаштувала для своїх гостей прийняття і концерт. Французька преса широко коментувала подію, про що вже було звідомлення б українській пресі.

Можна сказати, що лицемірний вчинок совєтських властей в Парижі не приніс користи ні Москві, ні її вислужникам в Києві. Бюст Т. Шевченка буде постійним свідком, постійною пригадкою совєтсько-большевицької лицемірности, забріханости і зухвальства. Його відкриття дало нагоду українській громаді одностайно заманіфестувати. Акція українців — УЦГКФ, громадських організацій, молоді, громадських діячів, між ними теж і Л. Плюща — дуже добре виявила перед французьким світом цинізм і дволичність Москви і совєтської влади.

Головна Управа Об'єднання Українців у Франції

В ДРУГУ БОЛЮЧУ, СУМНУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ
мого Найдорожчого і Незабутнього
МУЖА

бл. п. СЕВАСТІЯНА ПОДОЛЬСЬКОГО

буде відправлена

ЗАУПОКІЙНА СЛУЖБА БОЖА І ПАНАХИДА

у середу, 21 червня 1978 р., о год. 8:30 ранку в церкві Чесного Хреста в Асторії, Н. Й.

Спи мій Найдорожчий Сяню та жди мене.

Про молитви за спокій душі Покійного просить —
дружина МАРІЯ з дому ГОЛІЯД

ПОДЯКА

З Волі Божої, дня 22-го квітня 1978 року, відійшов у Вічність, мій Незабутній МУЖ

бл. п. інж. ЮЛІЯН МУССАКОВСЬКИЙ

Цією дорогою складаю щиру подяку Всім, за участь в похоронах та за вислови співчуття особисто, писемно чи телефоном.

Дякую д-рові Юрієві Стефанівському за дбайливу лікарську опіку вдома і в лікарні.

Передовсім, дякую Всечеснішому парохові о. Михайлові Кучмякові і о. Іванові Сироті за відправу похоронних Богослужень, а зокрема о. І. Сироті за уділення Найсвятіших Тайн в лікарні.

Моя подяка Хорові при церкві св. Івана Хрестителя в Нюарку під диригентурою п. М. Добоша, за звеличення співом похоронів. Дякую Марійській Дружині Пань, за молитву під час Панахиди і жертви на Службу Божу. Сердечно дякую моїй Дорогій Родині і Приятелям, що не лише взяли участь в похоронах, несли домовину і зложили датки на добродійні цілі, але теж занялися похороном, а це Дарії Черник, Антонові Тимкевич і Олі Дядинюк за гарні квіти.

Особливо дякую Головній Управі Союзу Українок Америки, на чолі з головою мґр Іванною Рожанковською, за участь в Панахиді і жертву на Св. Літургію.

Моя щира подяка Окружній Управі СУА в Ню Джерзі і бувшій голові п-ні Олі Гнатейко, за вислови співчуття та переведення збірки, замість квітів на Український Музей в Ню Йорку. Відділам і Членкам СУА Нюджерської Округи, а передовсім щира дяка 28-му Відділові СУА в Нюарку, за численну участь в похоронах та за жертви на журнал „Наше Життя", збіркою займалася п-ні Оля Гнатик і за це її сердечне спасибі.

Моя подяка Сестрицтву при Помісній церкві св. Михаїла у Філядельфії, а головно голові п-ні Олександрі Чубатій, за приготування тризни.

Похоронному заведенню Литвин і Литвин в Ірвінґтоні, за дбайливе переведення похоронів.

Моя подяка Всім, що взяли участь в похоронах, зложили жертви на Служби Божі і датки на добродійні цілі.

Хай Всевишній Вас всіх нагородить і зішле Вам свої щедрі ласки.

•

Жертви зложили:

1) Членки 28-го Відділу СУА і Приятелі
на потребу журналу „НАШЕ ЖИТТЯ" $214.00
і на СУСПІЛЬНУ СЛУЖБУ 40.00
2) Окружна Управа Н. Дж., Відділи і Членки
на УКРАЇНСЬКИЙ МУЗЕЙ в Ню Йорку $155.00
3) На УКРАЇНСЬКІ СТУДІЇ в Гарварді зложили: Ірена і Антін Рущицькі $30.00; по $25.00 — Антін Тимкевич і д-р Степан і Оля Парубчаки; по $10.00 — д-р Орися і д-р Юрій Карапінки. Разом $100.00
4) На СВ. СОФІЮ — ПАТРІЯРШИЙ ФОНД зложили: Володимира і Левко Гуль $20.00; по $10.00 — Юлія і Богдан Вертипорохи, Емілія і Ілля Онишкевичі, Анна і Павло Петровські; по $5.00 — Лідія Муращук і Евгенія Леськів. Разом $60.00
5) На ПОМІСНУ ЦЕРКВУ СВ. МИХАЇЛА у Філядельфії — Дарія Черник $25.00 і Богдан Артимишин $20.00. Разом $45.00

Разом $614.00

ОЛЬГА МУССАКОВСЬКА, дружина

Замість квітів на свіжу могилу
Дорогого Приятеля

бл. п. доктора

РОМАНА ФІЛЬВАРКОВА

складають 100.00 долярів
на Українські Студії у Гарварді

Д-р ВСЕВОЛОД і НАДІЯ СОРОКІВСЬКІ
Сан Франціско, Каліф.

З Волі Всевишнього відійшов у Вічність
дня 23-го травня 1978 року
наш Найдорожчий і Незабутній
МУЖ, БАТЬКО, ДІДУСЬ, БРАТ і ВУЙКО

бл. п.

ІВАН ГРЕЩАК

старшина Визвольних Змагань, працівник Ревізійного Союзу і директор Суспільного Промислу у Львові.

ПОХОРОН відбувся в суботу, 27-го травня 1978 року, з церкви св. Стефана в Ст. Паул.

•

ПОМИНАЛЬНЕ БОГОСЛУЖЕННЯ
в сороковий день відбудеться
22-го ЛИПНЯ 1978 р., о год. 8-ій ранку
в церкві св. КОНСТАНТИНА в МІННЕАПОЛІСІ.

Горем прибиті:
ЕЛЕНОРА ГРЕЩАК — дружина
син — БОГДАН з дружиною ХРИСТЕЮ і дітьми АНДРІЄМ і НАТАЛЕЮ
Чотири Брати і дві Сестри в Україні
О. СЕНИК з Родиною

Загальні Збори Віддіку УККА в Бріджпорті

Загальні Збори Відділу УККА в Бріджпорті, Конн. відбулись 19-го лютого ц.р. в залі української католицької церкви. Присутніх було 41 членів. Збори відкрив С. Тарасюк, голова Відділу та після молитви, що її провів о. А. Яковченко, зарядив хвилину мовчанки в пошані пам'яті померлих: голови і членів Відділу. Прийнято до відома порядок нарад, що його предклав голова і на внесок М. Максимюка та П. Бойчука, обрано склад президії проведення Зборів: голова — Тарас Сливінський і секретар Володимир Болонний. Секретар Відділу Я. Гура відчитав протоколи попередніх Зборів, що відбулись 2-ма наворотами: 13-го лютого 1977 з продовженням 1-го травня 1977 з огляду на труднощі з вибором голови нової Управи. Протокол прийнято до відома; після того він звітував про діяльність Відділу за час від 1-го травня 1977 до 19-го лютого 1978. 8 травня ц.р. відбулось засідання Координаційної Ради всіх Відділів УККА стейту Коннектікат. 17-го травня було засідання Управи Відділу разом з представником університету о. В. Флечером в Університеті св. Серця, в справі приділення місяця жовтня 1977 для улаштовання виставок української культури в залях університету — українській етнічній групі горожан Великого Бріджпорту. У липні, секретар Відділу їздив і підготовив справу доповідачів з Українського університету в Гарварді, а в вересні брав він участь на нараді Головної Управи УККА в Ню Йорку, як представник Відділу, та на українській маніфестації, яка відбулась там 18-го вересня м.р. 1-го жовтня відбулась стейтова нарада Відділів УККА в Гартфорді, на якій були голова п. С. Тарасюк і секретар п. Я. Гура, як представники Відділу в Бріджпорті. З початком січня 1978 відбулось у Гартфорді підписання проклямації Української Незалежности у посадника Бріджпорт, Конн. Дж. С. Манданісі, на якому репрезентували Відділ УККА С. Тарасюк — голова та члени: Т. Сливінський, В. Болонний, М. Болонна, Катречко, Хр. Катречко, Марія Цап, о. крил. Я. Шуст, М. Боярський і Я. Гура. Секретар Відділу перевів в часі свого урядування збірку на українських інвалідів і переслав до Головної Управи у Філядельфії. Назагал прибуло до Відділу 21 письм, а вислано 22 листи до Головної Управи УККА, інституцій, товариств і приватних осіб, та до редакцій щоденників: „Свобода'' і „Америка''; звідомлення про діяльність Відділу, а саме: про відбуті збори, засідання, академії та імпрези, підготовані і виконані Відділом УККА в Бріджпорті. Про Український місяць культури — жовтень 1977, в Католицькому університеті св. Серця — повідомив секретар Відділу УККА в Ансонії, Ню Гейвен, Стемфорді, Гартфорді та організації молоді в стейті Коннектикат з проханням, щоб взяти участь. Звіт секретаря і його подяку за довір'я на Зборах одобрено і прийнято до відома.

Скарбник З. Сусла у звіті подав загальний стан каси Відділу, приходів було 3,011.58 дол., а розходів 2,317.90 дол. і остача на нову каденцію Управи в кволті 693.68 дол. Звіт на Зборах одобрено і прийнято.

Опісля звітував С. Тарасюк, як голова Відділу. Функцію виконував на місці покійного інж. М. Стахова, прикладаючи всіх старань для добра Відділу: піклувався переведенням збірки на СКВУ — при допомозі секретаря і збірщиків — Івашкова, Болонного, Максимюка і Петрашка, збірки на упорядкування могил поляглих наших героїв, з допомогою п. Пелещука. У серпні брав участь на сходинах в Університеті св. Серця в справі місяця жовтня 1977, уділеного на виставки Української культури в залях університету. 1-го жовтня їздив зі секретарем на сходини Координаційної Ради в Гартфорді, на яких очолював Раду в першім півріччю. В жовтні при уладженні поодиноких вистав допомагав пані О. Шуст, головно в неділі і бував присутній на всіх виставках, та на закінчення свого звіту він склав подяку всім учасникам та особам, які причинились до успішного влаштування „Українського місяця'' на Католицькім університеті св. Серця. У жовтні відійшов у вічність голова Відділу УККА — інж. М. Стахів, а звітодавець перебрав всі його функції і праці на себе: проводив зборами та постарався при допомозі секретаря Відділу та Р. Гайда віддати Покійному належну послідну прислугу. У листопаді разом з культурно - освітнім референтом постарався пристроїти традиційну могилу в церкві на листопадове свято. Дня 12-го листопада Відділ УККА у Віліментику справляв „День вдячности'' конґресменові Крістоферові Даддові, а звітодавець зайнявся продажем квітів на цей бенкет, на якому з Бріджпорту було 10 осіб. В грудні звітодавець брав участь на сходинах Бріджпортської коаліції в справі „Людських прав'', та приклав старань при допомозі Р. Гайди в підготові 11-го грудня в університеті в Бріджпорті „демонстраційного вечора'', та при роздачі летючок, заохочуючи громадян до участі. До президії Университету св. Серця вислав в грудні листа в справі майбутнього засадження пам'ятного дерева. В грудні розпочав старання в підготові Січневої академії при участи культурно-освітнього референта В. Болонного. 5-го січня 1978 в товаристві Гури і Болонного звітодавець брав участь у відзначенні 60-річчя проголошення Української Незалежности в Гартфорді в часі підписання проклямації Українського дня у стейті Конн., губернатором стейту С. Ґрассо. Він приклав також старання і усталив дату підписання такої проклямації посадником Бріджпорту в якій взяли участь представники наших організацій і церков, та постарався зробити знимки і дописи до місцевого англійського щоденника „Телеґрам і Бріджпорт Пост'', що було поміщено на сторінках того щоденника. На закінчення звітодавець С. Тарасюк подякував членам Управи, отцям парохам та представникам організацій — за співпрацю і довір'я. Звіт на Зборах одобрено і прийнято. — Слідував звіт пані Гайди з її праці між нашою місцевою молоддю. У своєму слові Р. Гайда згадала про труднощі, які вона стрічала на дорозі своєї праці, якими вона не зражується, як новий член тутешньої громади, але хоче своєю працею причинитись для добра громади, насвітлюючи свої думки і пропозиції і подаючи їх до уваги Управи, а зокрема вона вважає, що треба, щоб члени приклали старань згуртувати не лише нашу молодь, але також старших, розбуджуючи більше зацікавлення українськими питаннями: щодо їхнього походження, культурою тощо, треба також відтворити родинний принцип побуту нашої групи поза межами батьківщини наших предків, стати більше жертвенними у своїй праці для добра громадської справи. Відтак слідував звіт голови Контрольної комісії В. Бабія, у якому він ствердив провірку книг Відділу і їх взірцевий вигляд докладного ведення із належними прилогами.

В часі дискусії над звітами о. А. Яковченко запропонував, щоб всякі повідомлення, головно про імпрези чи належні свідчення для Відділу, були лише на письмі, доручувані зарядові громади, бодай на два тижні наперед, щоб був час приготовитись, на що секретар відповів, що такі письма він все висилає. Інших запитів не було, а голова Контрольної комісії поставив внесок на уділення абсолюторії усступаючій Управі, що на Зборах одобрено і прийнято одноголосно.

Приступлено до вибору нової Управи, і на внесок п. В. Бабія, прийнято предложену листу кандидатів: голова — Василь Пелещук, заст. голови — Степан Тарасюк, снекретар — Ярослав Гура, касир — Володимир Степан, культ.-освіт. референт — Володимир Болонний реф. укр. преси — мґр Степан Волянський, реф. анг. преси — Леся Петрашек, головна зв'язкова в справах „Людських прав'' — Романа Гайда. Збірщики Народного Фонду: Микола Іванко, Микола Максимюк, Ярослав Гура, Василь Макійчук, Василь Бабій; Володимир Болонний — референт Народного Фонду. Члени Комітету: о. Анатоль Яковченко — українська православна церква при Йорк стріт, о. Василь Бучко — укр. православна церква при Овквуд стріт і о. крил. Ярослав Шуст — українська католицька церква, організатори молоді — Віктор Сверщенко і Ігор Пендаківський, та Ірена Дмитренко для танцювальної групи „Дніпро''. Члени Контрольної комісії: Василь Бабій, Любомир Чубатий і Василь Макійчук; представники організацій: УНСоюзу — Дмитро Стець, УРСоюзу — М. Перепічка, „Провидіння'' — о. крилош. Ярослав Шуст, СУА — Анна Гомік, Пласт і Пласт-Прият — Володимир Шуст, громадський суд: мґр Степан Волянський, д-р Вол. Лазарук, о. Анатоль Яковченко та о. Василь Бучко.

Після дискусії, внесок В. Бабія одобрено, прийнято і затверджено на Зборах як Провід Відділу УККА на рік 1978.

Василь Пелещук прийняв головство Відділу та подякував за довір'я і обняв провід над Зборами до їх закриття.

Слідували побажання до уваги новообраній Управі Відділу, що їх висказав Р. Гайда, мґр С. Волянський, В. Бабій і М. Івашків. На закінчення голова попросив о. Бучка до проведення молитви.

мґр Степан Волянський

УКРАЇНСЬКА НАЦІОНАЛЬНА...

(Закінчення зі ст. 1-ої)

прийняв риси, які позначалися на дерев'яній будівельній техніці та прийомах декоративного оздоблення. Дерев'яні бруси в'язані в заруб, різьблені колони з підпірками, кахлева піч, трапезовидний головний вхід, різьблений мисник, мальовані ікони та дерев'яна стеля з традиційним сволоком та сволочками творитимуть гармонійну цілість проєкту. Буде у цій кімнаті також великий мідорит, що його виконає правдоподібно мистець Рем Бачатудин, стіл, дерев'яна таблиця, різьблені крісла та лавки із трапезовидними завершеннями. Декоративні різьблені елементи погодився виконати мистець-скульптор Михайло Черешньовський.

Кошторис передбачається коло 60,000 дол., порівняльно із 400,000 долярами, що їх коштувала жидівська кімната. Українська Національна Кімната являтиме собою непроминальний пантрон-монумент, для утвердження, збереження та поширення доброго українського імени у самому центрі важливого наукового американського середовища. Вкінці, це буде наш трибут усім, у грудях яких билося, б'ється та битиметься українське серце! Слід згадати, що річно понад 20,000 (двадцять тисяч) лиш реєстрованих гостей відвідують національні кімнати, крім самої університетської збірноти та принагідних відвідувачів.

Для нас, українців, це проєкт загальної національної ваги і ми віримо, що цей благородний почин знайде відповідне зрозуміння серед духовних та світських кругів всієї української спільноти в Америці.

ТУГА ЗА МОЛОДІСТЮ...

(Продовження зі ст. 2-ої)

Мистецтво — тільки його відбиткою. Життя саме в собі є неперевершеним мистецтвом". Черговий позитив, це віра в шляхетність людської душі, в доброту людської природи, в теплоту людського серця: „Люди добрі, а тим, які злі — треба вибачати". Авторка вірить у цілющий вплив любови у взаєминах поміж людьми: „Про любов не треба забагато говорити.Любов треба дати відчути ділами".

Ця позитивно-оптимістична постава до життя випливає з глибокої релігійности авторки, побудованої не на поверховній релігійній практиці, а на християнському світогляді й філософії.

Авторка вміє донести свої ідеї до читача, знає як „знайти дорогу до його серця" й викликати в його душі такий відзвук, який вона бажає. Робить це за допомогою цього засобу, який є в розпорядженні письменника — магії літературно-мистецького слова. Її мовостиль експресивний, багатий, гнучкий, достосований до ситуації. Авторка добре володіє літературною мовою. Вона дискретно пересипає її провінціоналізмами й льокалізмами, щоб віддати кольорит своєї вужчої батьківщини, чи місцевости. Але вона завдає собі труду детальним художнім описом пояснити кожний діялектичний вислів.

В порівень до двох перших частин („Дитинство", „Школа") третя частина збірки („Молодість") дещо блідніша. Може цей період життя людини не залишає вже таких чарівних споминів, а може перспектива замала...

Згадані вальори роблять збірку Лесі Лисак вартісною й цікавою лектурою. Вона читається „одним віддихом", а й після її прочитання ви ще довго чуєте пошум рідного вітру, шелест трав і комишів,плюскіт водяних плесr,щебет пташок, віддих рідної землі. Ще довго перед вашими очима пересуваються картини з життя рідного люду, відживають давно призабуті події й переживання. Це книжка, після прочитання якої ви ще раз і ще раз вертаєтеся до різних епізодів, щоб знову пережити прочитане.

Треба сподіватися, що авторка обдарує вдячну читацьку публіку ще неодним твором.Бо хоч після вистукання на писальній машинці останнього рядка збірки вона в фінальній розмові з Ренею заявляє, що це останній її твір, то її таємна провідниця і супутниця по стежках до рідного краю і по казковому світі дитинства висловила надію: „Не треба казати „остання". Це звучить сумно. Смутку ніхто не любить".

Читачі писань Лесі Лисак-Тивонюк поділяють оптимістичне сподівання її двійника...

Дирекція УНДому в Ню Йорку відбула наради, вибрала нову Екзекутиву

Ню Йорк. — У четвер, 1-го червня, тут відбулося засідання дирекції Українського Народного Дому, на якому обрано нову Екзекутиву в такому складі: Євген Стахів — голова, Михайло Салдан — заступник голови, Іван Винник — скарбник, Онуфрій Германюк — секретар, як і Контрольну Комосію в складі: Іван Когут, Роман Данилюк і Роман Кобрин.

На засіданні ухвалено відновити велику залю Народного Дому, заінсталювати в залі штучне охолодження, щоб в цей спосіб заохотити українські організації влаштовувати імпрези у відновленій залі. Рівнож рішено восени почати влаштовувати п'ятницеві вечірки для молоді.

ІВАН КУЧМАК

(Закінчення зі ст. 2-ої)

чости є роки наших визвольних зусиль, нашої боротьби за самостійність України — роки 1917-1920: воєнні подвиги, бої, як праця „Чортківська Офензива", „Перший Листопад 1918 Рік", Остання Стежа" та й безліч інших праць. Крім цього, багато в нього праць із військового побуту, а також із еміграційного життя наших переселенців за океан. Це був зміст його життя, дослівно — до останнього його віддиху на цій землі.

І ось, в перші роковини смерти Івана Кучмака — 12 травня 1977 — цими скромними рядками складаємо йому вінок весняних спогадів на його могилу.

Бруклин, Н. Й., 1978.

МИСТЕЦЬКА ВИСТАВКА В НЮ ЙОРКУ

Ню Йорк, Н. Й. — П'ять молодих мистців при Українському Музею — Гілярій Зарицький, Марійка Шуст, Христина Янчишин, Оксана Цегельська і Ірина Волосянська, матимуть свою виставку в Ґалерії Об'єднання Мистців Українців в Америці при 136 2-га евеню (4-ий поверх). Виставка, яка триватиме від 16 до 30 червня, буде відкрита в будні від 6 — 8 години, в суботи й неділі від 1 — 8 вечором. Передпоказ експонатів відбудеться в п'ятницю, 16-го червня між годинами 7:30 і 9:30 вечора, а формальне відкриття виставки буде в неділю, 18-го червня о год. 1-ій по полудні.

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНС

НЕДІЛЯ, 25-го ЧЕРВНЯ 1978 р.

РОЧЕСТЕР, Н. Й. Місячні збори Б-ва св. Йосафата 217 Відд., о год. 1:30 по пол., в кафетерії коло церкви св. Йосафата. На порядку — звіт з 29-ої Конвенції УНС, збирання вкладок. Проситься чл. прибути. — К. Шевчук, предс.

ПАТЕРСОН, Н. Дж. Місячні збори Т-ва ім. Т. Шевченка 64 Відд., о год. 2-ій по пол. у Вінярського на Мейн вул. Проситься чл. прибути. — Управа.